உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபாதம்.

சிவஞானபோதம்

உண்மையதிகாரம்

பயனியல்.

க0, கக, கஉ, சூத்திரம்.

தருமபுரம் ஆதீனம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டான்சித்தாந்த மகாநாட்டுக்கட்டுரை.

(விஷு ஆவணி, கங, கச உ,)

1941. ஆகஸ்ட், 29, 30, உ.

திருநெல்வேலிப்பேட்டை,

ஆ. ஈசுவரமூர்த்திப் பிள்ளை எழுதியது.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

சிவஞானபோதம்.

பயனியல்.

முன்னுரை.

உயிர் உலகில் வாழ்கின்றது. ஆனல் அது உலகிலேயே இருந்துவிடப் போவதில்லை. அதற்கு நித்திய வாழ்க்கை **வேரோரிடத்திலுள்ளது.** அதுவே அதற்கு லக்ஷியம். லக்ஷியத்தை எல்லையென்றும் இலக்கென்றுஞ் சொல்லலாம். **அந்த லக்ஷியத்தை** நோக்கியே உயிர் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. அந்த லக்ஷியமாவது யாது? "ப்ரணவோ தநுச் சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷிய முச்யதே" என்றன முண்டகோப நிஷத்தும் தியாநபிந்தூபநிஷத்தும். பிரணவத்தை வில்லாக வளைத்து, உயிரை அம்பாக வைத்துப் பிரமமாகிய லக்ஷியத்தில் எய்ய வேண்டும் என்பது அதன் கருத்து. பிரமப்பொருளாவான் யாவன் என்பது மற்றொரு பிரசினை. "தநுஸ்தாரம் சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்மதல் லக்ஷ்ய முச்யதே" என்று கூறிய ருத்ரஹ்ருதயோப நிஷத்து "சிவ லக்ஷ்யம் நஸம்சய:" என்று கூறி அப்பொருளாவான் சிவனே யென்று முடித்தது. மண்டலப்ராஹ்மணோப நிஷத்து "அந்தர் லக்ஷ்யம்..........உமாஸஹாயம்.............. நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்...........", ஸர்வேசம்........... சிவம்......ஏகலக்ஷ்யம்" என்று விளக்கியதையுங் காண்க. அவ்வுபநிஷத்துக்களை யநுசரித்தே "எத்தவத்தோர்க்கு

மிலக்காய் நின்ற எம்பெருமான்'', 'மல்லைஞானத்து வாழு முயிர்க்கெலாம், எல்லையான பிரானுர்' என்றது தேவாரமும். அச்சிவபதத்தைநோக்கி உயிர் செய்யும் பிரயாணமே அதன் உலக வாழ்க்கை; உயிர் அந்த லக்ஷியத்தைப்போய்ச் சேர்வதற்கு வேண்டப்படுஞ் சாதனங்களை இங்கு வைத்தே செய்துகொள்ள வேண்டும். அது செய்யாக்கால் அவ்வுயிர் திகைப்பூடு மிதித்ததுபோல் இலக்குத் தப்பிச் சுழன்று கொண்டுதா னிருக்கும். அவ்வெல்லையை யடைந்த மேதக் கோரெல்லாம் "கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர்மிக." அந்த லக்ஷியமும் சாதனமும் இது தான் இதுதான் என்று ஒவ்வொரு மதத்துக்குமுரிய பிரமாண நூல்கள் என்னென்னவோ சொல்லும். அவை யெல்லாம் மெய்யாகா; வைதீக சைவசாத்திரங்களுக் கெல்லாம் தலையாயது சிவஞானபோதம். மெய்கண்டநூல் அஃதொன்றே. மெய்யான லக்ஷியத்தையும் சாதனத்தையும் அதிற்முன் விளங்கப் பார்க்கலாம். அது, தானெடுத்துக் கொண்ட அவற்றைப் பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் என வரைசெய்துகொண்டே (நிர்ணயித்துச்) செல் கின்றது. அவ்வரைவொன்றே அதன் பிராபல்யத்துக்குச் சிறந்த சான்ருகும். பிரமாணமாவது பதி, பசு, பாசங்கள் உளவென அளவையாற்* கூறல். இலக்கணமாவது அவற்றின் இயல்பிதுவெனக் கிளத்தல். சாதனமாவது பசுவாகிய உயிர் தனக்குரிய லக்ஷியத்தையடைதற்கு வேண்டுஞ் செய்தி இதுவெனக்காட்டல். பயனுவது லக்ஷிய மிதுவெனப் பகரல்.

அந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களானுயது. அவற்றுள் இறுதிமூன்று சூத்திரங்கள் பயனைப் பற்றியன. ஈண் டாராய்ச்சிக் கெடுத்துக் கொள்ளப்படுவன அவையே.

* அளவை = பிரமாணம்.

ஞானம் நால்வகை; அவை கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் என்பன. ஓருயிர் பலபிறப்புக்களிற் பலதவங்களைச்செய்யும். அதன்பயனாய் அதற்கு ஒருவகைப் பக்குவம் வரும். அப்பக்குவமாவது யாது? அவ்வுயிர்க்கு லக்ஷியத்தின் மேற்பற்றுச்செல்லுதலே அஃதாம். அப்போது சதாசாரியன் * எதிர்ப்பட்டு அவ்வுயிர்க்கு அந்த லக்ஷியத்தை யடையும் மார்க்கத்தை யுபதேசிப்பன். மார்க்கமாவது சாதனம். அச்சாதனம் இதுவென்று அவ்வுயிர் தன்னறிவில் வாங்கிக்கொள்ளும். அங்ஙனம் வாங்கிக் கொள்ள அவ்வறிவு வல்லதாதலே அவ்வுயிர் பக்குவத்தை யடைகிற தென்பதற்குப் பொருளாகும். அவ்வறிவைச் சாதன அறிவென்று சாத்திரங்கூறும். சாதன அறிவு — சிவ ஞானங் கண்ணாகக்கொண்டறிவது. அப்பக்குவத்தைப் பெற்ற வுயிர்க்கு ஆசான் வெளிப்பட்டு, "புதல்வ! நீ யார்? உன்னை இன்னானென்று நீ இன்னும் அறியாமலிருக்கிறாய். ஐம்புலன்களும் உன்னை இன்றுவரை வசப்படுத்தியுள்ளன. அதனால் நீ மயங்கினை. உண்மையில் நீ அவ்விந்திரியங்களுக்கு வேறாவாய். அதனை நீ இன்றே உணர். உன்னைப்பீடித்திருந்த மலம் உன்னைவிட் டகலும். நீ உனக்குரிய சிவபதத்தை யடைவாய். அங்கு உனக்குக் கிடைப்பது நித்தியசுகம்" என்று உபதேசிப்பன். அவ்வுபதேசத்தை அவ்வுயிர் ஆர்வத் துடன் செவிமடுக்கும். அது கேட்டல் ஞானம். அந்த அளவில் அவ்வுயிர்க்குத் தன்னியல்பு நிருவிகற்பமாய்த் தோன்றும். அந்த நிருவிகற்பக் காட்சிதான் ஆன்மரூப மெனப்படுவது. மன்னவகுமரன் போன்றது உயிர், அது **ஐம்புலவேடரிடை** வளர்ந்து அல்லற்பட்டது என்ற வுபதேசத்தைக் கேட்டவுடன் அவ்வுயிர் தன் பரிதாப நிலையைப்பற்றிச் சிந்திக்கும். அதுவே சிந்தித்தல் ஞானம்.

* சதாசாரியன் = ஞானாசாரியன்.

சிந்திக்கும்போது சந்தேகங்கள் தோன்றுவது சகசம். சந்தேகம் இரட்டுறக்காண்டல். அச்சந்தேகக் காட்சிதான் ஆன்ம தரிசனமெனப்படுவது. சிவரூபம் நிகழும்போது அவ்வான்ம தரிசனம் நிகழும். பிறகு அச்சிந்தனை நீண்டு செல்லும். அப்போது அச்சந்தேகங்கள் நிவிர்த்தியாதல் நிச்சயம். **ஐம்புலன்களுந் தனக்குப் பகைகளே** யென்ற வுண்மை அவ்வுயிர்க்குப் புலப்படும். அப்போது அது அப் புலன்களை விட்டு விலகும். ஐம்புலன்களோடு அவ்வுயிர் சம்பந்தித்துக் கிடந்தவரை அதற்கு ஏகதேச ஞானமே யிருந்தது. புலன்களை விட்டு விலகியதும் அது தன் வியாபக அறிவைக் காண்கிறது. சிவபதத்தை அவ்வறிவாலுங் காண முடியாது, சிவஞானங் கண்ணைக் கொண்டே காண வேண்டும் என்று அவ்வுயிர் தீர்மானிக்கும். அத்தீர்மானமே தெளிதல் ஞானம். அத்தெளிதல் ஞானத்திற் சவிகற்பக் காட்சி தோன்றும். சவிகற்பக் காட்சி—தெளியக்காண்டல். அச்சவிகற்பக் காட்சிதான் ஆன்ம சுத்தி யெனப்படுவது. அது சிவதரிசனம் நிகழும்போது நிகழும். அயரா அன்பின் அரன்கழல் செல்லுதல்தான் நிட்டை கூடல் ஞானம். இவ்வான்மரூப ஆன்ம தரிசன ஆன்ம சுத்திகளை அம் மெய்கண்டநூல் முறையே 7, 8, 9-ஆம் சூத்திரங்களில் விளக்கியுள்ளது. ஆன்ம ரூபத்திற் சாதிக்கும் பொருள நியல்பு விளங்கும். ஆன்ம தரிசனத்திற் சாதித்துப் பெறப் படும் பொருளதியல்பு விளங்கும். ஆன்ம சுத்தியிற் சாதிக்கு முபாயம் விளங்கும்.

7-ஆம் சூத்திரம் கேட்டல் ஞானம். 8-ஆம் சூத்திரம் சிந்தித்தல் ஞானம். 9-ஆம் சூத்திரம் தெளிதல் ஞானம். 11-ஆம் சூத்திரம் நிட்டை கூடல் ஞானம். 9-ஆம் சூத்

திரத்துக் கடைசி யதிகாரணத்தோடு மிகுந்த தொடர்பு டையது 10-ஆம் சூத்திரம். ஆகையால் அதுவுந் தெளிதல் ஞானத்திலடங்குமென்க. சிவயோகமும் அதுவே.

௧0-ஆம் சூத்திரம்.

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

பதவுரை:— அவனே-அந்தச்சிவன்; தானே ஆகிய-உயிரேயாகி (ஒற்றுமைப்பட்டு உயிரின் வழியில்) நின்ற; அந்நெறி-அப்பெத்த நிலைபோல (இச்சாதன நிலையிலும்); ஏகன் ஆகி-(உயிர் அச்சிவனோடு) ஒற்றுமைப்பட்டதாகி; இறைபணி-அச்சிவபணியில்; நிற்க-வழுவாமல் நிற்குமானால் மலம் மாயை தன்னொடு-ஆணவம் மாயையென்னும் இரண்டுடனே; வல்வினை-வலிய கன்ம மலமும்; இன்றே-இல்லையாயொழியும்.

அஞ்செழுத்தை ஓதுமுறையில் ஓதவேண்டும்; அங்ஙனம் உச்சரிக்கும் உயிர்க்குத் தன்சுதந்தரம் நீங்கும்; அதனால், அவ்வுயிர் சிவனுக்கு அடிமையாகும் என்றது 9-ஆம் சூத்திரம். ஆனால் ஓதுதலளவிற் போதுமா? ஓதுமுயிர் ஓதும்போது பிறிதேதேனுஞ் செய்ய வேண்டுவதுண்டா? என்பது அடுத்த வினா. பஞ்சாக்கரத்தை யுச்சரிக்குமுறையில் உச்சரிக்குமுயிர் அங்ஙனம் உச்சரிக்குங்கால் நிற்குமுறையிலும் நிற்கவேண்டும். ஓதலும் நிற்றலும் ஒருமித்து நிகழ வேண்டுவது அவசியம். "நிற்குமுறை ஓதுமுறை விளங்கத் தேற்றி" என்றது காஞ்சிப் புராணம். நிற்குமுறை அநாவசிய

மென்று சொல்வாருளராயின் என்போன்ற சாமானியரும் சாமானியராகவே யிருந்துகொண்டு பஞ்சாக்கரஜபத்தால் தலையாய பயனைப் பெறலாமென்று தீர்மானித்தற் கிடனும். அது கூடாது. நிற்குமுறையும் ஓதுமுறைபோல் மிகவும் அவசியம். அம்முறையை விரிப்பது இச்சூத்திரம்.

லக்ஷியம் இரண்டு வகைப்படும்; ஒன்று பாசவீடு, மற்றொன்று சிவப்பேறு. நிற்குமுறை பாசவீட்டை யளித்தற் குதவுவது. அந்நிற்குமுறையும் இரண்டு விதமாம். ஒன்று ஏகனாகி நிற்றல் இன்னொன்று இறைபணி நிற்றல். ஏகனாகி நிற்றலால் மலம் நீங்கும்; இறைபணி நிற்றலால் மாயையுங் கன்மமும் நீங்கும்.

ஏகனாகிநிற்றல்.

ஏகனாகி நிற்றலென்பதற்கு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலென்பது அருத்தம். ஒற்றுமைப்படுவதற்கு இரண்டு பொருள்கள் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு பொருளேயிருந்து ஒற்றுமைப்பட்டதென்று சொன்னால் அச்சொல்லுக்கு அருத்தங் கிடையாது. மேலும் ஒற்றுமைப்படும் பொருள்கள் அவ்வொற்றுமைப் பாட்டிற்கேற்ற இயைபுடையனவாயு மிருத்தல்வேண்டும். இயைபுகளோ பலவிதம். அதனால் ஒற்றுமைப்படுதலும் பலவாகும். இங்கு ஒற்றுமைப்படும் பொருள்கள் சிவனும் உயிருமாம். **அவற்றின் இயைபு** அத்துவிதக்கலப்பு. இயைபு—சம்பந்தம். அத்துவித விஷயம் **11**ஆம் சூத்திரத்தில் வரும்.

உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்றற்கு எடுத்துக்காட்டப் படும் உவமை அவனே தானே யாகிய அப்பெத்தநிலை.

நெறி-உவமவுருபு. போலவென்பது அதன்பொருள். பெத்த நிலையில் உயிருஞ் சிவனும் எப்படி யிருக்கின்றனர்? உயிர் அறிகின்றது, ஆனல் அது தனித்தறிவதில்லை. சிவனும் அவ் வுயிரோடு உடனிருந்தறிகிருன். அது சிவன் அவ்வுயிருக்குச் செய்யுங் காணுமுபகாரம். அவ்வுபகாரம் அவ்வுயிரின் பொருட்டே செய்யப்படுவது. அப்படி யிருந்தும் அவ்வுயிர் அதனை உணர்வதில்லை. சிவன் உடனிருந்தறிந்தாலன்றித் தான் அறியமாட்டாதென்னுந் தன் எளிமையை அவ்வுயிர் உணராமல் தான் அறியுங்காலமெல்லாந் தனித்தறிவதாகவே யுணர்கின்றது. அது உயிரறிவின் முனைப்பு. அதில் உயிரை முன் நிறுத்திச் சிவன் அதன் வழியே பின் நிற்கிருன். அது சிவன் உயிரோடு ஏகனுகி நிற்றலாம். "அவனே தான்" என்ற சூத்திரப் பகுதிக்குப் பொருள் அது. பெத்தநிலையில் அவ்விருவரும் ஏகனுகி நிற்றல் இப்படித்தான். பெத்தம் சிவோபகாரத்தை உயிர் மறந்தநிலை. ஆகையால் ஏகனுகி நிற்றலளவிலேயே அவ்வுவமை கொள்ளற் பாலது. இப்போது வேண்டப்படும் ஏகனுகி நிற்றலாகிய ஒற்றுமைப் பாடும் அம்மாத்திரியானதே. ஆனல் வேறுபாடு பெரிது. இங்குத் "தானே அவன்" என மாறிக்கொள்ளவேண்டும். உயிர் சிவனேடு ஏகனுகி நிற்றலென்பது அதன் கருத்து. "யானறிவதென்பது தனித்தில்லை. என்பொருட்டுச் சிவனே அறிந்து வருகிருன். ஆகவே என்பொறுப்பெல்லாம் அவனுடையதே. அவன் செல்லுமாறெல்லாம் பின்செல் லவே யானுரியேன்" என்று உயிர் முனைப்படங்கிக் கிடக்க வேண்டும், அவ்வித ஏகனுகி நிற்றலே நிற்குமுறையாகும்.

ஏகனுகி நிற்றற்குப் பயன்.

இந்திரியங்கள் மயக்கஞ் செய்வன. உயிர் அவற்றின் வசப்பட்டு ஏகதேசத்தையடைந்தது. சற்குரவன் அவ்வுண் மையை அவ்வுயிருக்குணர்த்துவன். அதனல் அவ்வுயிர் அவ்விந்திரியங்களினுணர்வைத் தனக்கு வேருகக் கருதும்.

கருதவே அவ்வுயிர்க்கு உரிய வியாபகஞானம் பிரகாசிக்கும் அவ்வியாபக ஞானத்துக்கு அந்த ஏகதேச ஞானத்தால் வரும் பயனென்றுமில்லை. ஆகலின் அவ்வுயிர் அவ்விந்திரி யங்களை விட்டு விலகும். அது அவ்வுயிர் இந்திரியங்களின் இயல்பை யறிந்து விலகியதாகும். அப்படி விலகிய வுயிருக்குச் சிவனே தாரகமாய்க் கிடைப்பன். ஆசா னனுக்கிரகத்தைப் பெருதவுயிர் இந்திரியங்களி னியல்பை யறியமாட்டாது. அதுவும் இந்திரியங்களை விட்டு விலகுத லுண்டு. அப்போது அது கேவலத்திற்போய்க் கிடக்கும். அங்கு அதற்குத் தாரகமாவது ஆணவமே. அம்மலம் சிவ தாரகத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட வுயிருக்கில்லை. ஆகவே அவ்வுயிருக்கு ஆணவத் தொடக்கு அறுந்த தென்பது சித்தித்தது. ஆனல் அவ்வுயிர் ஆணவத்தோடு பல்காற் பழகி யிருந்ததன்றே? இடையிற்றனே சிவன் அவ்வுயிருக்குத் தாரகமானன். என அப்பழக்கத்தால் அப்போதும் அவ் வுயிர் அம்மலத்தை நோக்கி நிற்கும். அப்படி நிற்றற்கு மல வாசனை யென்று பெயர். மலம் நீங்கப்பெற்ற வுயிர் அவ் வாசனையும் நீங்கப்பெறவேண்டும். அப்பேறுதான் ஏகனுகி நிற்றற்குப் பயன்.

உயிர் காண்பது. அதன் காண்டற்ருெழில் காட்சி. அக்காட்சிக் கெதிர்ப்படும் பொருள் காட்சிப்பொருள். காணுமுயிர்க்கு ஞாதுருவென்றும், காட்சிக்கு ஞான மென்றும், காட்சிப் பொருளுக்கு ஞேயமென்றும் பெயர். இந்த ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பாகுபாடுகளின் சேர்க்கை திரிபுடி யெனப்படும். பெத்தத்தில் உயிரறிவுக்கு முனைப் புண்டு. அவ்வறிவுக்குச் சிவன் வெளிப்படான். அது தெரிந்த விஷயம். ஆசானருள் பெற்ற வுயிர்க்குச் சிவன் தாரகமானன். அது சிவன் வெளிப்பட்டநிலை. அப்போது

அவ்வுயிர் அவனை நன்கு காணலாம். ஆனல் அங்குந் தடையொன்றுண்டு. அதுதான் அத்திரிபுடி ஞானம். கண்ணொளி காண்கிறது. அது தூலவொளி. விளக்கொளி காட்டுகிறது. அது சூக்குமவொளி. இரண்டும் அத்து விதமாய்க் கலந்தேயிருக்கின்றன. அவற்றைப் பிரித்தறிய முடியாது. கண்ணொளிநினைவோடு பார்த்தாற் காணுந்தன்மையே முற்பட்டுத் தோன்றும். விளக்கொளியிருந்தும் புலனுகாது. விளக்கொளிநினைவோடு பார்த்தாற் காட்டுந் தன்மையே முற்பட்டுத்தோன்றும். கண்ணொளி யிருந்தும் புலனுகாது. இனிக் கண்ணொளி யிது விளங்கொளி யிது வெனக் கண் பகுத்துக் காண்பதாக வைத்துக் கொள்க. அப்போதும் யான் காண்கிறேன் என்ற முனைப்போடு கண்ணொளியே முற்பட்டு நிற்கும். அப்படியே உயிர் தூலவறிவுடையது. சிவன் சூக்கும வறிவுடையவன். இருவரும் அத்து விதக் கலப்புடையவர். உயிர் தன்னினைவோடு பார்த்தால் தன்னறிவே முனைக்கும். சிவன் வெளிப்பட்டிருந்தும் விளங்கான். சிவ நினைவோடு பார்த்தால் சிவனே விளங்குவான். உயிர் தோன்ருது. இனி உயிர் யான், சிவன் இவன் எனப்பகுத்துக்காணும் உயிர்க்கும் யான் காண்கின்றேன் என்ற தற்போதமே முற்பட்டுத்தோன்றும். சிவன் வெளிப்பட்டிருந்தும், ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனப் பகுத்துக் காண்பதாலுண்டாகும் அந்தத் தற்போதத்துக்குத் தெளிவாய்க் காணப்படான். அவ்வழியும் ஐயக்காட்சிக்கே அவன் புலனுவானன்றித் தெளிவு காட்சிக்குப் புலனுகான். யானென்ெருரு முதலில்லை; சிவனே யெல்லா முதன்மையு முடையவன் என்ற வுணர்வோடு உயிர் காண வேண்டும். திரிபுடி யிறந்தநிலை யதுவே. அப்போது சிவன் அவ்வுயிரைத் தன் திருவடி வியாபகத்துக்கு ளடக்கித்தானே

முழுவதுமாய்க் காணப்படுவன். அங்ஙனம் திரிபுடி ஞான மிறந்து உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நின்றால் அந்த ஞானத்துக்கு ஏதுவாகிய அம்மல வாசனை நீங்கும். அவ்வுயிருக்குச் சிவானந்த விளைவு நிச்சயம். ஏகனாகி நிற்றலால் இல்லையா யொழியுமென்று சொல்லப்பட்ட மலமாவது அவ்வாணவ மல வாசனையே.

ஞாதுரு என்பது யானென்னும் அகங்காரம். ஞான ஞேய மென்பன எனதென்னும் மமகாரம்.

இறைபணி நிற்றல்.

இறைபணியாவது சிவபணி. உயிர் சிவபணியினும் நிற்கவேண்டும். அதிற் சலிப்பென்பது கூடாது. இது அடுத்த விதி. பணி, தொண்டு, அடிமைத்திறம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். உயிரானது பாசமுமன்று, சிவனு மன்று. அவ்விரண்டற்கும் வேறாகும் அது. அது தன்னைப் பாசத்துக்கு வேறெனக் கண்டால் அப்பாசத்தை விட்டு விலகும். அவ்வுயிர் தன்னைச் சிவனுக்கும் வேறெனக் காணும். ஆனால் அப்படிக்கண்ட அது அவனை விட்டு விலகாது. ஏன்? அவன் வியாபகன். உயிர் வியாப்பியம். மலம் வியாத்தி. உயிர் பாசத்தை விடும்போது அவற்றின் சம்பந்தம் குறுக்கிடுவதில்லை. ஆனால் வியாபகத்தை விட்டு வியாப்பியந் தாண்டாது. ஆகையால் உயிர் சிவனைத் தனக்கு வேறெனக் கண்டாலும் அந்தவியாபக வியாப்பிய சம்பந்தத் தால் அது அவனை விட்டு விலகமாட்டாது. அது அவனோடு ஒற்றித்து நிற்கவே யுரியது. ஒற்றித்து நிற்றல் ஏகனாகி நிற்றல். *அதுவும் இறைபணி நிற்றலும் வெவ்வேறு காலங் களில் நிகழ்வன அல்ல. சாதனஞ் செய்யும் உயிர் மாட்டு

---

* அதுவும் = ஏகனாகி நிற்றலும்.

அவ்விரண்டும் ஏககாலத்திலேயே நிகழும். அங்ஙனம் ஒற்றித்து நிற்கின்ற வியாப்பிய வுயிர் முனைப்பற்று வியாபக சிவனுணர் விலடங்கி அவன் வழியில் நிற்றல்வேண்டும். அப்படி நிற்றலே இறைபணி நிற்றலாம்.

“சிவனே! அடியேன் பல நலந்தீங்குகளைச் செய்கிறேன். அவையெல்லாம் புகுந்து பார்க்கில் என் செயல்களாகா. ஏன்? அடியேன் சுதந்தரமில்லாதேன். நீயே என்னுயிர்க்குயிராயிருந்து அவற்றைச் செய்து வருகிறாய். ஆகையால் அவையனைத்தும் நீ செய்யுஞ் செயல்களேயாம். பிறர் அடியேனுக்குப் பல இன்பத்துன்பங்களைச் செய்கின்றனர். அவருக்காவது சுதந்தர முண்டா? இல்லை. அவரை யியக்குபவனும் நீயே. ஆகையால் பிறர் எனக்குச் செய்யும் இதமகிதங்களும் நீ செய்வனவே” என்று உயிர் உணர்ந்து தற்போதங் கெட்டு எச்செயலிலுஞ் சிவனையே கண்டு கொண்டிருக்கும். உயிர் சிவனருள் வழி நிற்றல் அல்லது சிவபணி நிற்றல் என்பது அதுவே. விளக்குப் பொருள்களைக் காட்டுகிறது. அப்படியிருந்தும் அவ்விளக்கையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு அப்பொருள்கள் தெரியா. அப்படியே சிவபணி நிற்குமுயிர் சிவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அதற்குப் பிரபஞ்சம் புலப்படாது.

இறைபணிநிற்றற்குப் பயன்.

உயிர் மலவாசனையை விட்டு விலகுவதற்குச் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அதிலொரு சந்தேக முண்டாகிறது. உயிர் தேகத்தை விட்டே முத்தியடைதல் வேண்டும். சாதனத்தில் நிற்கும்

உயிருக்குத் தேகமுண்டு தேகமிருந்தால் அவ்வுயிருக்குப் பிராரத்தவினை யனுபவந் திண்ணம். அப்பொருட்டு அவ் வுயிர் புதுவினைகளைச் செய்வதும் நிச்சயம். புதுவினையாவது ஆகாமியம். ஆகாமியமெனினும் முயற்சியெனினும் ஒக்கும். பிராரத்தம் ஆகாமியத்தை உடன் கொண்டே நிகழ்வது. அனுபவத்தின் பொருட்டு உடம்பு முகந்துகொண்ட பிரா ரத்தமும் அது உடன் கொண்டு வரும் ஆகாமியமும் அவ் வுடம்புள்ள வரையுமிருக்கும். அவ்விரண்டும் அவ்வுயிரைத் தொடக்கிற் குட்படுத்துவனவே. அங்ஙனமாக அவ்வுயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்றற்கண் அவை தடைசெய்யாமலிரா. ஆகலின் அவ்வுயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்கமுடியாது. முடி வதற்கு அத்தடை நீக்கம் அவசியம். அந்நீக்கம் ஆமாறு யாங்ஙனம்? சந்தேகம் அதுவே. சரீரமிருக்கும்வரை அதற்கு மூலமாகிய மாயாபீடை யுண்டு. அதுபற்றிவருங் கன்மபீடையுந் தப்பாது. உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்க வொட்டாமல் அப்பீடைகள் தடை செய்யு மென்பதும் வாஸ்தவமே. அவை நீங்குவதற்கு உபாயந்தான் இறைபணி நிற்றலென்பது.

இந்திரியங்கள் நானல்ல. அவை சிவனுக்கு உடைமை. அவை தொழிற்படுவதும் என்னாலன்று, சிவனாலாம். தனு கரண புவன போகங்களும் யானல்ல. அவையுஞ் சிவனாலேயே தொழிற்படுகின்றன, என்னாலல்ல. நான் அவற்றைக் கூடிநின்று வினைகளைச் செய்கிறேன், அவற்றின் பயன்களை நுகர்கிறேன். ஆயினும் என்னறிவு செயல்கள் எப்படிப்பட்டன? சிவன் விளக்கினால் அவை விளங்கும். அவன் விளக்காவிட்டால் அவை விளங்கா. ஆகையால் நானும் அவனுக்கு உடைமையே. எனக்கு அவனை விட்ட

சுதந்தரமில்லை'' என்று உயிர் தன்னியல்பையும், பாச வியல்பையும் உணரவேண்டும். அவ்வுணர்ச்சி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவ்வுயிர்க்குச் சிவபணியிற் குதூகல முண்டாகும்.

உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்பதால் அதற்கு முனைப் பறுகின்றது. அப்போது அது செய்யும் வினைகள் யாருடையன? அவற்றை அவ்வுயிர் செய்கின்றதென்று சொல்லலாமா? கூடாது. ஏன்? அதனிடம் முனைப்பில்லை சிவ வியாபகத்தில் அவ்வுயிர் தன் முதன்மையை யிழந்து அடங்கிக்கிடக்கிறது. அதனால் அது செய்யுஞ் செயல்களைத் தனையையுங் அவன் தான் செய்வனவாகவே அங்கீகரித்துக் கொள்வான். உயிர் செய்யும் வினைகள் தானே ஆகாமியம். சிவன் அவற்றைத் தன் செயல்களாக என்று கொள்வானாயின் அவன் வழி நின்று வினைகளைப் புரியும் உயிர்க்கு ஆகாமியவினை யேறுமா? ஏறாது. ஆகவே உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்பதால் செருக்கறுந்து அதனால் ஆகாமிய வினைத் தொடக்கும் நீங்கியதாகு மென்பது சித்தமாயிற்று.

உடம்புள்ளளவும் பிராரத்தானுபவமுண்டு. அவ்வனுபவமும் ஆகாமியமின்றி நிகழாது. ஆனால்? அவ்வுயிருக்கு ஆகாமியம் ஏறாதென்று சொல்லப்பட்டது? ஆகவே அதற்குப் பிராரத்தானுபமுமில்லையென்பது காண்க.

புலன்களிற் சிக்கி விருப்பு வெறுப்புக்களிற் பட்ட சாமானியவுயிர்க்கே பிராரத்தவினை அனுபவமாய் வரும். சிவபணியில் நிற்குமுயிர் புலன்களிற் சிக்குவதில்லை, விருப்பு வெறுப்புக்களிற் படுவதில்லை, தற்போதங் கெட்டது. அது பிராரத்தத்தை நுகர்தற்குவாயில் ஏது? எதுவுங் கிடையாது. அதனாலும் அவ்வுயிர்க்குப் பிராரத்தானுபவமில்லை யென்க.

ஏகனாகி யிறைபணி நிற்றல் சிவயோகத்தின்பாற் படும். அவ்வுயிருக்கும் உடம்புக்குமுள்ள தொந்தம் புளியம் பழத்துக்கும் அதன் ஓட்டுக்குமுள்ள தொந்தம் போன்றதுதான். ஓட்டைத்தாக்குமொன்று உள்ளிருக்கும் பழத்தை யென்ன செய்யக் கூடும்? ஒன்றுஞ் செய்யாது. அப்படியே அவ்வுயிர் உடம்பிற் குடியிருந்தும் அதனைவிட்டுக் கழன்று நிற்கிறது. மாயேயத்தை விட்டு விலகிய அவ்வுயிரை அம் மாயேயத்தின் மூலமாகிய மாயை பந்திக்கப்போவதில்லை. பந்தியாதாகவே அதனைப் பற்றிக்கொண்டுவரும் வினையும் அவ்வுயிருக்கு அனுபவமாய் வராதென்க.

புளியம்பழமொத்து நிற்கும் அவ்வுயிர் சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறதென்று சொல்லப் படும். உலகத்துச் சாமானியர் அதனை யறியமாட்டார். அவ்வுயிருந் தம்போன்று சாக்கிரத்திற்று னிருந்துகொண் டிருக்கிறதென்று அவர் எண்ணி அதற்கு ஹிதத்தையோ அஹிதத்தையோ செய்வர். அவ்வுயிரைக் கவர்ந்து நிற்பவன் சிவன். அவன் அவ் விதமகிதங்களை அவர் தனக்குச் செய்தனவாகவே ஏன்றுகொள்வன். ஆகலின் அவ்வுயிர் அவ் விதமகிதங்களால் மொத்துண்பதில்லை.

அப்பிறர் செய்யும் இதமகிதங்களுக்குப் போக்கு எப்படி? அஃதொரு வினு. 'உதவி வரைத்தன்றுதவி யுதவி, செய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து' என்றது குறள். அப்படியே அகிதங்களுமாம். சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரியுமுயிர் சிறந்த சால்புடையது. அதற்குச் செய்யப்படும் ஒரு இதம் செய்தவனுக்கு ஆகாமியவினையாய் நின்று நன்மை பயக்குமாயினும் செய்யப்பட்ட அவ்வுயிரின்

சால்புக்கேற்பத் தன்னளவின் மேம்பட்ட அதிக நன்மை யைப் பயக்கும். அப்படியே அகிதமும் அதிக தீமையைப் பயப்பதாகும்.

சிவபணியில் நிற்குமுயிர் முன்னைப் பல்கோடி பிறவி களில் ஐம்புலன்களோடு நெருங்கிப் பழகியிருந்தது. அப் பழக்கத்தால் இந்நிலையிலும் அப்புலன்கள் அவ்வுயிரை வந்து தாக்கப் பார்க்கும். அப்போது பிராரத்தமும் வரமுயலும். ஆனால் அது சத்தி கெட்ட பிராரத்தம். அவ்வுயிருக்கு விருப்பு வெறுப்பின்மையே அக்கேட்டிற்குக் காரணம். அச்சத்தி கெட்ட பிராரத்தமே பிராரத்தவாசனை யெனப்படுவது. அது அடுத்த பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆகாமியத்தைக் கொண்டு வராது. ஆயினும் அவ்வாசனை அந்த அளவிலாவது ஆபத்துத்தானே, ஆகலின் அதுவும் அறவேண்டும். அது நிகழ்வது திரிபுடிஞான நிலையிற்றான். அவ்வுயிர் தனக்கும் அப்புலன்களுக்குஞ் சம்பந்தஞ் சிறிதுமில்லை யென்றும், அவை செய்யுங் குறும்புகளுஞ் சிவன் செயலே யென்றுங் கண்டு அத்திரிபுடிஞான மிறந்து தன் சிவபணியில் உறைப்புக் கொள்ள வேண்டும். வழுவாது நிற்க வென்று நூல் சொன்னது அப்பொருட்டே யென்க.

அக்கினித் தம்பனம் வல்லார் அக்கினியிற் குளிப் பினும் அதன் சூடு தாக்கப் பெறார். குதிரைச் சவாரி செய்வார் குதிரைவேகத்தி லகப்பட்டாலும் அதனை யடக்கி யாளுந் தம் வன்மையை விட்டுவிடார் அப்படியே சிவ பணியில் நின்று சிவனடியை யிறுகப்பற்றிய உயிர் தன் வியாபகத்துளடங்கிய புலன்களின் வழியிற் சென்றாலும் திரிபுடி யிறந்த ஞானமாகிய தன் ஆண்மையை விட்டு விலகாது. ஒளிமுன் இருளில்லை- அப்படியே சிவன் முன்

பாசமில்லை. இறைபணி நின்றவுயிர் அவனைப் பற்றி ஒளி மயமாகியது. பாசமாகிய அந்தகாரம் அவ்வுயிரைக் கவியு மாறு யாங்ஙனம்? அவ்விலகாமைக்குக் காரணம் இதுவே..

பத்தாஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

௧௧-ஆம் சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

இச்சூத்திரத்துக்கு உரை கூறுமுன் இதனைக் கீழ்க் கண்டபடி அந்நுவயஞ் செய்து கொள்வது அவசியம். "கண்டு காட்டலின்" என்பதைக் "காட்டிக் காண்டலின்" என மாறவேண்டும். "கண்டு" என்பதை முதலடியிலுள்ள "காட்டும்" என்பதனோடுஞ் சேர்த்துக் "காட்டிக்காணும்" என வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். முதலடியிலுள்ள "காணும்" என்பதை "உள்ளத்தை" என்பதற்கு முன்னுஞ் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். "காண" என்பதைக் "கண்ணுக்கு' என்பதனை யடுத்தும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி அந்நுவயஞ் செய்து கொண்டால் இச்சூத்திரம் "காணுங் கண்ணுக்குக் காணக் காட்டிக் காணும் உளம் போற் காணும் உள்ளத்தைக் காணக் காட்டிக் காண்டலின் அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே" என்றாகும்.

இனி, உரை யிது:- காணும்-காட்டக் காணுந் தன்மை யுள்ள; கண்ணுக்கு-கண்ணுக்கு; காண-அது பொருளைக் காணும்படி; காட்டி-அதனோடு கலந்து நின்று காட்டி; காணும்-தானும் அப்பொருளைக் காண்கிற; உளம்போல்-உயிர்போல்; காணும்-அறிவிக்க அறியுந் தன்மையுள்ள; உள்ளத்தை-உயிருக்கு; காண-அது பொருளை யறியும்படி; காட்டி-சிவன் அதனோடு கலந்து நின்று அறிவித்து; காண்டலின்-தானும் அப்பொருளை அறிந்து வருவதால்; அயரா-அவ்வத்துவிதக்கலப்பை மறவாமல் கடைபிடித்துச் செய்கிற; அன்பின்-அன்பினால்; அரன்கழல்-சிவன் திருவடியின்பத்தை; செலும்-போய்ச்சேரும்.

அத்துவிதம்.

உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்க வேண்டும். அதற்குரிய இயைபு அத்துவித சம்பந்தம். அதன் விளக்கம் இச் சூத்திரத்தில் வருமென்று முன் சூத்திரவாராய்ச்சியிற் சொல்லப்பட்டது. "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற் காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்" என்ற சூத்திரப்பகுதியே அது. அதன் விளக்கம் இது. கண்ணொளி ஒரு பொருளைக் காண்கிறது. ஆனால் அது வேறொன்றன் சகாயமின்றிக் காணுமா? மாட்டாது. அதனோடு உயிரறிவு கலக்க வேண்டும். கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமுங் கலந்தே ஒரு பொருளைக் காணும். அப்படிக் காணுங்கால் அப்பொருளைக் கண் கண்டதென்று சொல்வதா? உயிர் கண்டதென்று சொல்வதா? அவ்விரண்டனுள் ஏதாவதொன்றைத் தனித்தெடுத்து இது கண்டதென்று பகுத்துச் சொல்லமுடியாது. உயிரறிவு கண்ணொளியில் அப்படி விரவி நிற்கிறது. அப்படியே சிவன் உயிரை யதிட்டிக்கிறான். உயிரறிவு அறிகின்றது. அது தனித்து ஒரு பொருளை யறிய முடியாது. சிவனறிவும் அவ்வுயிரறிவிற் கலத்தல் வேண்டும். இரண்டும் இயைந்து நின்றுதான் அப்பொருளை விடயித்தல் கூடும். அப்படி உயிர் ஒரு பொருளை விடயிக்கும்போது உயிரறிவு விடயித்தது என்று சொல்வதா? அதனோடு கலந்து நின்ற சிவனறிவு விடயித்தது என்று சொல்வதா? அப்படிப் பகுத்துச் சொல்ல முடியாது. சிவன் உயிருக்கு இரண்டு வகையில் உபகரிக்கிறான். ஒன்று அவன் உயிருக்குயிராயிருந்து அதனறிவை விளக்குகிறானென்பது. அது அவன் உயிருக்குச் செய்யுங் காட்டுமுபகாரம். இன்னொன்று உயிரறிவோடு சிவனறிவுஞ் சென்று விடயத்தை யறியும்

பொருட்டு அவ்விடயத்திற்போய்ப் பற்றுகிறதென்பது. அது அவன் உயிருக்குச் செய்யுங் காணுமுபகாரம். 'உயிரிற் கலந்து நின்று அறிவு செயல்களை விளக்குதலே காட்டு முபகாரம், அவ்வுயிரை யதிட்டித்துக் கொண்டு சென்று விடயத்திற் கலந்து நிற்றலே காணுமுபகாரம்' என்றுர்கள் ஸ்ரீமத் சிவஞான சுவாமிகள். விளக்கொளி கண்ணொளி யோடு கலந்து அதற்குக் காட்டாயிருந்து அக்கண்ணொளி பார்க்கும் பொருளிலும் போய்ப்படுகிறது. தீபவொளியிற் கிடவாத பொருள் கண்ணொளிக்குப் புலப்படாதென்பது தெரிந்த விஷயம். அப்படியே சிவனறிவு விடயியாத பொருளை உயிரறிவும் விடயியாதென்பது கண்டு கொள்க. சிவன் செய்யுங் காணுமுபகாரமே இங்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதிற் காணப்படும் இரண்டறிவுகளின் கலப்பே இங்கு விவகாரத்துக்கு வந்துள்ள அத்துவிதம்.

உயிரின் இச்சாஞானக்கிரியைகளின் தொழிற்பாடு.

உயிர் சிவனேடு ஏகனுகி நிற்பதால் செருக்கறும். அஃதறுந்தால் அவ்வுயிருக்கு ஆகாமியவினை யேருது. அவ்வுயிர் இறைபணி நிற்பதால் புலன்வழிச் செல்லாது. செல்லாமையால் மாயைத் தொடக்கு நீங்குகிறது. ஆணவ மலம் நோய்போல்வது. மாயாமலம் அதற்கு மருந்து போல்வது. நோய் நீங்கினுல் மருந்தும் அநாவசியந்தானே. மாயை நீங்கவே பிராரத்த வினையும் அதற் கில்லாமற் போகிறது. சஞ்சிதமானது ஆசான் செய்யுந் தீக்கை யாலேயே சுட்டெரிக்கப்பட்டு விடும். நிற்க. இவ்விடத்து இன்னெரு சந்தேக முண்டாகிறது. உயிருக்கு ஞானம் இச்சை கிரியை யென்னும் மூன்று குணங்கள் உள. இறை

பணி நிற்கும் உயிருக்கு அவை வியாபரிக்குமா? வியாபரி யாவா? வியாபரிக்குமாயின் ஆண்டு விடயமுண்டா? இல்லையே. விடயமின்றி அவை வியாபரிக்கமாட்டா. வியாபரியாவாயின் அவை கெட்டன வெனல் வேண்டும். கெட்டனவாயின் அவ்வுயிருஞ் சூனியமாயிற்றென்பதாய் முடியும். குணமழியிற் குணியு மழியுமென்பது தர்க்கம். உயிரும் அழியுமெனின் உயிர் நித்தப் பொருளென்ற சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைக்கு அம்முடிபு விரோதம். ஆகலின் அவ்வுயிர்க்குணங்களுக்குக் கதியாது என்பதே அச் சந்தேகம்.

சிவன் செய்யுங் காணுமுபகாரம் உயிருக்குப் பெத்தத் திலுமுண்டு, முத்தியிலுமுண்டு. பெத்தத்தில் உயிர் பிரபஞ் சத்தைக்காணும். முக்தியில் அது சிவனைக்காணும். இங்குப் பேசப்படுவது முத்தி. சிவன் உயிருடன் அத்துவிதமாய் நின்று அதற்குக் காட்டிக் காண்கிறான். அந்த வுபகாரத்தை அவன் என் செய்யவேண்டும்? உயிர்மேல் அவன் வைத் துள்ள பெருங்கருணையே அதற்குக் காரணம். "சிவன் எனக்கு ஆண்டவன், நான் அவனுக்கு மீளாவடிமை, என் னால் அவனுக்குச் சிறிதும் உபகாரம் கிடையாது. 'யாது நீ பெற்ற தொன்றென்பால்' என்றது திருவாசகம். அவனே எனக்கு எல்லா நலன்களையுஞ் செய்கிறவன். 'அந்தமொன் றில்லா ஆநந்தம் பெற்றேன்' என்றது அச்சுருதி, ஒன்றுக் கும் பற்றாத என்னை அவன் என்னோடுடனிருந்து எப்படி யெல்லாம் வழிப்படுத்துகிறான்! இத்தனைக்குங் காரணம் யாது? எளியேனாகிய என்னை நோக்கி அவனிடத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடுகிற கருணையொன்றேயன்றோ கார ணம்" என்று அக்கருணைப்பெருக்கை அவ்வுயிர் தன்

கசிந்த தொண்டினால் நோக்கி நிற்கும். அவ்வாறு நோக்கி நிற்றலே அதனறிவின் தொழிற்பாடு. சூத்திரத்தில் கண்ட 'அயரா' என்பதிலுள்ள அயராமையாவது மறவாமை யாகும். பெத்தத்தில் அவ்வுயிர் அக்கருணையை மறந்தது. இப்போது சிவனே அவ்வுயிருக்கு விடயம். ஆகலின் அது அக்கருணையை மறத்தலில்லை. அதனையே அவ்வுயிர் கடைப் பிடித்து நிற்கும். கடைப்பிடித்து நிற்றல்-நோக்கி நிற்றல். அயராமை யென்பது அது தான். அவ்வுயிர் அவ்வாறு நோக்கி நிற்றலளவில் அமைந்து விடுமா? அது அக்கருணை யாளன்மீது தன்னிச்சையை மீதூரவிடும். அது அதன் இச் சையின் தொழிற்பாடு; இச்சை மீதூர்தலே பத்தி. சூத்திரத் திற்கண்ட 'அன்பின்' என்பதிலுள்ள அன்பு என்பது அது. இச்சை மீதூர மீதூர அவ்வுயிர்க்குச் சிவாநந்தம் மேலிடும். அவ்வுயிர் அதனை நுகரும். அந்நுகர்ச்சி அவ்வுயிரின் கிரியை யின் தொழிற்பாடு. சூத்திரத்திற் கண்ட 'செலும்'. என்பது அது. அவ்வுயிர் அங்ஙனம் சிவனையே யறிந்து சிவனையே விரும்பிச் சிவனையே நுகர்ந்து நிற்பதுகொண்டு அதன் அறிவு இச்சை செயல்கள் வியாபரிக்குமாறு காண்க.

முத்தியில் உயிர் சிவனையே விடயிக்கும். அவன் செய்யுங் காணுமுபகாரத்தால் அவ்வுயிர் அவனின் பத்தையே யனுபவிக்கும். அப்போது அவனுந் தன் ஆநந் தத்தை யனுபவிப்பானென்று சொல்லநேரும். அவன் தன் ஆநந்தத்தை யனுபவிப்ப தெப்படி? அவன் இயல்பாகவே ஆனந்தரூபி. ஆகலின் அவன் தன் ஆனந்தத்தைப் புதிதாக அனுபவித்தல் வேண்டா. அனுபவித்தல் என்னுஞ் சொல் லுக்கு அழுந்தியறித லென்பது பொருள். அஃதாவது அவ்விடய மயமேயாய்நின் றறிவதென்பது. அப்பொருளில் உயிரே சிவனை யனுபவித்தல் கூடும். அவ்வுயிரின்

பொருட்டுச் சிவனுந் தன் ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பானென்றவிடத்து அநுபவிப்பானென்னுஞ் சொற்கு அறிவானென்ற அளவிலேயே பொருள் கொள்ளவேண்டும். அஃதாவது ஒன்றிலுந் தோயாமல் அறிவானென்பது. அழுந்தியறிதல், அல்லது தோய்ந்தறிதல் அவனுக்கியல்பன்று.

காட்டுமுபகாரத்தால் அவனுக்குத் தோய்வில்லையென்பது சரி; காணுமுபகாரத்தால் அவன் விடயங்களில் தோயவே செய்வான்; அதனால் அவன் விகாரமுறுதல் நிச்சயம்; அவனை நிர்விகாரி யென்றல் யாங்ஙனம்? என்பர் சிலர். சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன ஐந்து புலன்கள். உயிர் அவற்றை அநுபவிக்கின்றது எப்படி? உயிருக்கு ஒருவகை யியல்புண்டு. அது எந்தப்புலனை நுகருகின்றதோ அந்தப்புலன்மயமாகவே நின்றுகொண்டுதான் அதனை நுகர்கின்றது. அதுவே அவ்வியல்பு. சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடு சேர்ந்து அசத்தாயும் மாறக்கூடியது அது. அப்படிப்பட்ட வுயிர் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட ஐம்புலன்களையும் ஒரேகாலத்தில் ஒருங்கே நுகருமா? மாட்டாது. ஆனால் சிவன் 'என்று மோர் பெற்றியன்'. தான் சாரும் பொருளின் வண்ணமாய் அவன் மாறமாட்டான். ஆகையால் விடயங்களில் உயிர் தோய்வதுபோல் அவன் தோயான். ஆகவே விகாரப்படுதலும் அவனுக்கில்லையென்க.

உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நின்று அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. பிரபஞ்சத்தை அது பார்த்தலில்லை. 'கண்ட கண்டவெள் ளிடையெலா மிளசைவாழ் கருணையங்கடல் காள—முண்ட கண்டமு நான்குதிண் டோளும்

வேளுருவினை யருவாக்க-விண்டகண்டழ லுருவமு முமைய வண் மேவிய விடப்பாலுங்-கொண்ட கண்டமாய் நின்ற தோர் குறியன்றிப் பிறகுறி காணேனே' என்று ஸ்ரீமத் சிவஞான சுவாமிகள் அருளியது காண்க. அவ்வுயிருக்குப் பிராரத்த நுகர்ச்சிப் பொருட்டு ஒரு பொருள் விடயமாயின் அதிலும் அவ்வுயிர் சிவனையே காணும். ஆகவே அது அவ் வுயிருக்குச் சிவபோகமாய் மாறும் அப்படி எல்லாஞ் சிவ மாய்த் தோன்றப்பெற்ற அவ்வுயிரின் பிராரத்தவினையை அவ்வுயிருக்குயிராயிருந்து ஏன்றுகொள்வன் சிவன். சிவன் உயிராய் நின்றநிலை பெத்தம். அதில் அவ்வுயிர் நுகர்வன வெல்லாம் அவ்வுயிருக்கேயாம். உயிர் சிவனாய் நின்றநிலை முத்தி. அதில் அவ்வுயிர் நுகர்வனவெல்லாம் சிவனுக்கேயாம். அந்நிலையிற் சிவன் உயிரை 'எடுத்துச் சுமப்பான்' தமக்கன்பு பட்டவர் பாரமும் பூண்பர்........அறநெறியாரே' என்றது தேவாரமும். சுமை, பாரம் என்பன பிராரத்தவாதனை.

சிவப்பேறு.

இதுவரை உயிரின் பாசநீக்கங் கூறப்பட்டது. பாச நீக்கம் முதலாவது **லக்ஷியம்?** அடுத்த லக்ஷியம் சிவப்பேறு. அதற்குமேலான லக்ஷியங் கிடையாது. சிவப்பேறே சிவ போகம். நிட்டைகூடிய ஞானிக்கு அப்போகம் சித்தம். நிட்டைகூடலாகியஞானம் இதுவென்பது"நிட்டை யாவது நெட்டுயிர்ப் பறவுடல் நிமிர்த்துவார் விழிமூடிப்-பட்டவாயி னீர் வறந்திடவட திசை பார்த்துறைந் திடும்யோகோ-சட்ட கத்தினைப் பிரித்துளப் பதைப்பற்றுச் சாக்கிரா தீதத்தே — சுட்டிறந்து நின்றிளசைநா யகன்கழல் சூழ்ந்திடுஞ் செய லன்றோ" என்ற இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியால் விளங்கும். இருள் நீங்குகிறது. ஒளி தோன்றுகிறது.

இரண்டும் முற்பிற் பாடின்றி நிகழ்கின்றன. இருள் நீக்கம் போல்வது பாசவீடு. ஒளி விளக்கம்போல்வது சிவப்பேறு. இவ்விரண்டற்கும் முற்பிற்பாடில்லை. ஆனால் இருள் நீங்கிய அதிகாலையில் ஒளி தொடங்கவே செய்கிறது. நேரம் போகப் போகவே அதன் மிகுதி தென்படும். அப்படியே பாசநீக்கமாவது விடியலேயாம். அதனை அருள் விளக்க நிலை யென்ப. அவ்வுயிருக்கு அது துரியமாகும். துரியத்தில் ஆநந்தஞ் சிறிதே யுண்டு. அது சுகப்பிரபை யெனப்படும். அவ்வுயிர் அதீதத்துக்குச் செல்லவேண்டும். அங்குத்தான் அதற்குச் சிவபோகமென்னும் பரமசுகம் பிராப்தம்? அதீதத்தில் அவ்வுயிர் சிவனில் அழுந்தும். சிவனும் அதனை இறுகத் தழுவிக் கொள்வான். இன்பநுகர்ச்சிப் பெருக்கில் நாயக நாயகியரின் நிலைபோல்வது அது. குளத்திற் கூம்பிய தாமரைகள் பலவிருக்கும். சூரியன் அவற்றை ஒருசேர அலர்த்தி விடுகிறானா? இல்லை. அலர்தற்கேற்ற பருவமுடைய பூவையேயவன் அலர்த்துகிறான். அப்படியே ஆசான் பக்குவான்மாவைத் தன் அருட்கண்ணால் பார்க்கிறான். அதனால் அவ்வான்மாப் பாசம் நீங்கித் தன்னறிவின் வியாபகத்தைப் பெறும். ஆசானருட் கண்ணே சிவஞானம். இந்த ஞானம் ஆன்மாவின் ஞானத்தை விரித்துச் சிவனையே நோக்கி நிற்கச்செய்யும். சிவஞானம் ஆன்ம ஞானத்தை யியக்கி யீர்ப்பது இவ்விதம். அவ்வுயிர் சிவனை நோக்கிப் பத்திசெய்கிறது. அப்பத்தி அதனுடைய இச்சா சக்தி. சிவனுக்கு அவ்வான்மாவை ஆட் கொள்ளவேண்டுமென்கிற கருணை யுண்டு. அக்கருணையை அவ்வான்மாவினிடம் பருவந்தோறுங் காட்டிவருகிறான் அவன். அக்கருணை அவனுடைய இச்சாசக்தி. அக்கருணை அப்பத்தியை யியக்கி இரும்பைக் காந்தம் வலிப்பது போல் அவ்வுயிரைச் சிவனிடம் வசீகரிக்கிறது. சிவனிச்சை உயிரிச்சையைத்தொழிற்

படுத்துவது இவ்விதம் உயிர் சிவாநந்தத்தை நுகர்கிறது. அந்நுகர்ச்சி அவ்வுயிரின் கிரியா சத்தி. சிவன் தன் இன்பத்தை அவ்வுயிருக்குக் கொடுக்கிறுன். அக் கொடை அவனுடைய கிரியாசக்தி. அக்கொடைத்திறன் அந்நுகர்ச் சித்திறனை யியக்கி அவ்வுயிரை அவனுக்குச் சேடமாக்கு கிறது. சிவனது கிரியா சத்தி உயிரின் கிரியா சத்தியைச் செயற்படுத்தும் விதம் இதுவே. அந்நிலையில் அவ்வுயிர் அப்பணைந்த உப்புப்போல் தன் கடினம் நீங்கப்பெறுகிறது.

சூரியன் மேகபடலத்தால் தன்ஞெளி மறைப்புண் டது. அதுபோல் உயிரறிவு ஆணவபடலத்தால் மறைந்து கிடந்தது. அது அவ்வுயிருக்குக் கேவலநிலை. மேகபடலம் சிறிது நீங்கினல் சூரியஞெளி சிறிது வெளிப்படும். அப்படியே ஆணவபடலம் சிறிது நீங்கிய நிலை உயிருக்குச் சகலமாம். அப்போது அவ்வுயிர் தன்னறிவு சிறிதே விளங் கப்பெற்றுப் பிரபஞ்சத்தை நுகரும். பெருங்காற்றடித்து மேகப்படலம் முழுவதும் நீங்கச் சூரியன் தன்ஞெளி முழுவதும் விளங்கப்பெறுவான். அப்படியே ஆசானருளால் ஆணவபடலம் முழுதும் நீங்கினவிடத்து உயிரறிவு முழு விளக்கத்தை யடையும். அது அவ்வுயிருக்குச் சுத்தநிலை. அப்போது அவ்வுயிர் சிவனடியையணைந்து பேரின்பந்துய்க் கும். சூரியன் மேகபடலத்துள் முழுதும் மறைந்து கிடந்த காலத்தில் அதற்கு ஒளி யில்லாமலில்லை. அப்படலம் முழு வதும் விலகிய காலத்தில் அவ்வொளி அவனுக்குப் புது வதாகக் கிடைக்கவுமில்லை. இருந்தவொளியே விளங்கியது. அப்படியே உயிருக்கு வியாபகஞானம் புதிதாக உண்டாக வில்லை. ஆணவபடலத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த அது அப்படலம் விலகியதும் எங்குமாய் விளங்கியது.

சிவபோக மென்பதற்குச் சிவனிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் இன்பத்தை நுகர்தலென்பது பொருள். அவ் வின்பமாவது யாதெனத் தெரிதல் வேண்டும். இவ்வுலகிலும் மாந்தர் இன்பம் நுகர்கின்றனர். பொதுவாக இன்ப மென்பதுதான் யாது? அதற்குப் பலர் விடைதெரியக் கூடாமலிருக்கின்றனர். ஆனல் ஸ்ரீமத் சிவஞான சுவாமி கள் அதனை யிதுவென நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். அது 'ஆன்மாவின் வேருகிய மூலப்பகுதியின் கண்ணதாகிய சாத்துவிக குணம் ஆன்மாவின்மாட்டு மேற்பட்டு விளங்குதலே உலகவின்பம்; அதுவதுவாய் அழுந்தி நின்ற றிதலே அனுபவமெனப்படும்" என்பதாகும். அதனுற் சத்துவகுண விளக்கமே யின்ப மென்பதாயிற்று. சத்துவ குணம் மாயாகாரியம். முத்தியானது மாயையைக் கடந்தது. ஆகலின் அங்குக் கிடைக்கு மின்பம் சத்துவகுண விளக்க மாக விருக்கமுடியாது. வேறொருவகைக் குணவிளக்கமாக விருக்கவேண்டும் அது. முத்தியிற் சிவனே இன்பப் பொருள். அவன் குணவிளக்கமே ஆண்டு இன்பமா கற்பாலது. அவன் குணங்கள் எட்டு. தன்வயத்தனுதல், தூயவுடம்பினனுதல், இயற்கையுணர்வினனுதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரரு ளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பன அவை. அவை முத்திபெற்ற வுயிர் மாட்டு விளங்கித்தோன்றலே அவ்வுயிர்க்கு இன்பமாகும். "ஆன்மா வின் கண்ணின்றிச் சிவன் கண்ணே யுளவாகிய முற்றுணர் தல் முதலிய எண்வகைக் குணங்களும் ஆன்மாவின்மாட்டு மேம்பட்டு விளங்கும் விளக்கமே சிவாநந்தவின்பம்; ஆன்மா அதுவாய் அழுந்திநின்று அவ்விளக்கத்தை அறிதலே அனுபவமெனப்படும்" என்றது ஸ்ரீசிவஞான

பாஷ்யம். "எண் குணத்துளோமே" என்றது திருத் தாண்டகம்.

ஆக, உயிர் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்றல், அஃதவன் பணியில் நிற்றல், அதன் குணங்கள் சிவன் குணத்து ளொடுங்கல், சிவன் குணம் அதன் மாட்டு விளங்கல் என்பன 10, 11-ஆம் சூத்திரங்களின் புதை பொருள் களாதல் காண்க.

பதினோராஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

கஉ-ஆம் சூத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே

செம்மலர் - சிவந்த தாமரை மலர்போன்று விரிந்து விளங்கிய; நோன்றாள் - (தன்பால் அன்புடையவரை) எடுத்துச் சுமக்குந் திருவடியை; சேரல் ஒட்டா - அணைவதற்கு இடங்கொடாமல் தடுத்துள்ள; அம்மலம் - முன் சொல்லப்பட்ட அம்மூன்று மலங்களாகிய அழுக்கை; கழீஇ - ஞானமென்னும் நீராற் கழுவி; அன்பரொடு - மெய்ஞ்ஞானிகளுடன்; மரீஇ -கூடி; மால் அற - மயக்கம் நீங்குவதால்; நேயம் மலிந்தவர் - அன்புமிக்க அவருடைய; வேடமும் - திருவேடத்தையும்; ஆலயந்தானும் - சிவாலயத்தையும்; அரன் என - சிவனெனவே கண்டு; தொழும் - வழிபட்டு வாழ்வார்கள்.

'அன்பரொடு மரீஇ' யென்றதிலுள்ள அன்பரே மாலற நேய மலிந்தவர். ஆகலின் 'மாலற நேய மலிந்தவர்' என்றதற்கு அவர் என்று சுட்டளவிற் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்படியானல் அன்பரொடு மரீஇ அவர் வேடமும் என்று அவ்வடிகள் படித்துக்கொள்ளப்படும்.

உயிர் முத்தியை யடைந்தது. ஆனல் அம்முத்தி விதேக முத்தியன்று. தேகத்திலிருந்து கொண்டே அவ்வுயிர் முத்தியை யனுபவிக்கின்றது. பிராரத்தம் ஒழியும்வரை தேகம் இருந்தேதீரும். ஆகலின் இந்நிலை சீவன் முத்தி யெனப்படும். இம் முத்தி பெற்ற வுயிரின் ஞானேச்சாக்

கிரியைகள் சிவனேயே பற்றிக்கிடக்கின்றன. ஆனல் அவை புறத்து வெளிப்படுதலுமுண்டு. படுவதெப்படி? அஃதிங்கே கூறப்படுகிறது.

அவ்வுயிரின் ஞான வியாபாரம்.

அவ்வுயிர் இப்போது நிட்டைகூடி விட்டது. ஆயினு மென்? அவ்வுயிர் அந்நிட்டையை ஜாக்கிரதையோடு பாது காக்கவேண்டும். ஏன்? அப்போதும் ஆபத்துளது. அஃதெது? அதுதான் உடம்பு. அஃதெப்படி ஆபத்தாகும்? அஃதுள்ளவரையும் பிராரத்தவினையும் உள்ளதே. அது வாதனை மாத்திரையால் வந்து தாக்கும். அவ்வுயிர்க்குச் சிவனடியிற் சிறிது அயர்ப்பு உண்டாய்விடின் அதுவே போதும். வாசனையளவில் நின்ற அவ்வினையும் சத்தி யுடையதாகிவிடும். அவ்வுயிர் தற்போதமேலிட்டு விருப்பு வெறுப்பைக் கொள்ளும். ஆகாமியத் தொடர்ச்சியுந் தப்பாது. சிவனேயே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவ்வுயிர்க்கு மெய்யுணர்வும் போய்விடும். பிரபஞ்சம் காட்சிக்கு விஷய மாகும். ஆணவமோ சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது. அவ்வுயிரைக் கன்மமும் மாயையும் அங்ஙனம் பந்திக்கவே அதற்குச் சுட்டறிவு பிறந்துவிடும். அது விபரீதவுணர்வு. அதனைக் கொடுப்பது அவ்வாணவம். இங்ஙனம் பந்த மெலாங் கூடிவிடும். பிறவி நிச்சயம். செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா மலங்களல்லவோ அவை! அரும்பாடு பட்டுத் தேடிய சீவன் முத்தி நிலையை அற்ப அஜாக்கிரதை யினல் போகவிடலாமா? அந்தோ! அந்த நஷ்டத்துக்கு ஈடு உலகில் வேறென்னுளது? ஆகவே அவ்வுயிர் அச் சந்தர்ப்பத்துக்கு இடங்கொடுத்தல் கூடாது. அஞ்ஞானம் சுட்டறிவா லுண்டாயது, சுட்டறிவு விருப்பு வெறுப்புக்

களாலாயது, விருப்பு வெறுப்புக்கள் தற்போதத்தாலாயின, தற்போதம் பிராரத்தவினையை நுகரும்போது உண்டாயது என்றறிந்து அவ்வுயிர் அவ்வினை நுகர்ச்சிக் கிடங் கொடாமல் தான் பெற்ற சிவஞானத்துள் அடங்கி அந் நிலையில் உறைத்து நிற்கவேண்டும். கடலிற் பாய்ந்த ஆற்று நீர் திரும்ப நேருமாயின் கடல் நீராகவே திரும்பும். அப்படியே சிவஞானத்திற் கலந்த வுயிர் உலகிற் சஞ்சரிக் குங்கால் சிவனாகவே சஞ்சரிக்கு மென்க. 'மும்மலங்களைக' என்றது அவ்வுயிரின் ஞானசத்தி வியாபாரத்தைக் குறித்த தாகும்.

அவ்வுயிரின் இச்சை வியாபாரம்.

அவ்வுயிர் சீவன் முத்தி நிலையை யடையுமுன் பல் கோடி பிறப்புக்களை யெடுத்தது. அப்பிறப்புக்களிலெல்லாம் அதற்கு நேசரா யிருந்தவர் யார்? தன்போற் பந்தப்பட் டிருந்த வுயிர்களே அதற்கு நேசராயிருந்தன. அது அஞ் ஞானிகளினுடைய நேசமாகும். அக்கூட்டரவு நாட்பட்ட தன்றோ? ஆகலின் அம்முத்தி நிலையினும் அவ்வுயிர் அக்கூட் டரவில் நோக்கங் கொள்ளுதல் கூடும். நாட்பட்ட எந்தப் பழக்கமும் எளிதில் விலகுவதில்லை. எப்படியும் அக்கூட் டரவு வாசனை யொழியவேண்டும். ஒழிவதற்கு வழி யொன்றே. அதுதான் அவ்வுயிர் மெய்யடியார் கூட்டத் துக்குட் புகுந்துகொள்ளல். 'அடியேனுன் னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம் முடியா முதலே' என்று விண்ணப்பித்தருளினார்கள் ஸ்ரீமந் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள். அஃதொன்றே அவ்வுயிரை அவ்வா சனையினின்றுந் தப்புவிக்கும். அவ்வுயிர் பெற்ற மெஞ்

ஞானம் சலியாமலிருப்பதும் அதனாற்றான் முடியும். அவ்வுயிர் மெய்யடியார் கூட்டத்துட் புக்கு அவரிச்சையாற்றொழுகிப் பணிசெய்துகொண்டிருக்கும். பிராரத்த வாசனை தாக்காமைக்கு அஃதொரு தடை. அவ்வுயிர் அஞ்ஞானிகளை விட்டுவிலகுவதால் அவரைப் பகைக்கின்றதென்று சொல்ல முடியாது. அவரிடம் அவ்வுயிருக்கு எப்போதுமே பரிவுண்டு. 'கள்ளத்தலைவர் துயர் கருதித் தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர் மிக' என்ற திருவருட்பயன் காண்க. தான் பெற்ற பேறு தனக்கு நஷ்டமாய்ப் போதல் கூடாதேயென்ற எண்ணந்தான் அவ்வுயிர் அவரை விட்டு விலகுவதற்குக் காரணம். அஞ்ஞானிகளின் நேசம் ஆணவத்திலுங்கொடிது. ஆணவம் சந்தர்ப்பங் கிடைத்தாற்றான் உயிரைக் கெடுக்கும். சந்தர்ப்பத்தை யுண்டாக்கிக்கொள்ள அது வல்லதன்று. ஆனால் அஞ்ஞானிகள் அப்படியல்லர். அவர் சந்தர்ப்பத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டுங்கெடுப்பர். மெய்ஞ் ஞானிகளின் கூட்டரவு அக்கொடுமையைத் தடுப்பதோடு அவ்வுயிர் தேடிவைத்துள்ள சிவப்பேற்றை அதற்கு மேன் மேலும் இலாபமுடையதாக்கியுங் கொடுக்கும். 'அன்பரொடு மரீஇ' யென்றது அவ்வுயிர் சிவபத்தரின் கூட்டரவை விரும்புவதாகிய அதன் இச்சா சத்தி வியாபாரத்தைக் குறித்ததாகும்.

அவ்வுயிரின் கிரியை வியாபாரம்.

விபூதியும் உருத்திராக்கமுஞ் சிவனடியார்களுக்கு அடையாளங்கள். அவை சிவசின்னங்களெனப்படும். அவை சீவன்முத்தவுயிருக்கு எப்போதும் சிவனை நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருப்பன. எப்படி? வாக்கு மனங்களைக் கடந்தவன் சிவன். ஆயினும் அவனை உலகினர் உணர

வேண்டும். அப்பொருட்டு அவன் விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தனக்கு உருவமாகக்கொண்டு மெய்யடியார்கள் அணியக் கொடுத்துளன். அவ்வளவினன்றி அவ்வடியார் சிவோகம் பாவனையால் தன்னை யறியுமாறு அவன் அவருக்குச் சுலப மான பொருளாயுமிருக்கிறான். அதனோடு அவன் அவரைத் தன் வியாபகத்துளடக்கித் தன் வண்ணமாக்கியும் வைத்து ளான். அவ்வடியார் சிவன் போல்வர். அவ்வடையாளங் கள் அவனுக்கு உருப்போல்வன. ஆகையால் அவை அவனை அச்சீவன்முத்தவுயிருக்கு நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருக்கு மென்க. சிவாலயங்களிலுள்ள சிவமூர்த்தங்களும் சிவனை அவ்வுயிருக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பனதான். ஆக, சிவ வேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் அவ்வுயிர் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டுவருமென்க. இவ்வழிபாடு அதன் கிரியா சத்தி வியாபாரம். 'மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே' என்றது அதனையே யாம்.

சிவன் எல்லாப்பொருள்களிலுங் கலந்தவன்; சீவன் முத்தவுயிர் அதனைக் காண்கிறது; அங்ஙனமாக அது எப் பொருள்களிலுமே அவனை வணங்கலாம்; சிவசின்னங்களை யும் சிவமூர்த்தங்களையுமாத்திரந் தனித்தெடுத்துக் கூறிய தேன் என்பர் சிலர். பாலில் நெய் விளங்கித் தோன்றாது. அப்படியே சிவன் பிறபொருள்களில் விளங்கித்தோன்றான். தயிரில் நெய் விளங்கித்தோன்றும். அப்படியே அவன் விபூதிருத்திராக்ஷங்களிலும் தன்மூர்த்தங்களிலும் விளங்கித் தோன்றுவான். ஆகையால் அவை பிரித்தெடுத்துக் கூறப் பட்டன வென்க.

உயிருக்கு உடல் உருவம். அவ்வுருவத்தை உயிரெனவே கொண்டு உபசரிப்பதுண்டு. சிவஞானிகளெல்லாருஞ் சிவனே. அவருக்கு உருவம் போல்வன சிவசின்னங்கள். அவற்றை அவனெனவே கண்டு வழிபடுதல் பொருந்தும். சிவாலய மூர்த்தங்களையும் அவ்வாறு வழிபடவேண்டுமென்பதெப்படி யென்பர் சிலர். சிவனுக்கு இரண்டு நிலையுண்டு. ஒன்று கலப்புநிலை. இன்னொன்று தனிநிலை. கலப்பால் அவன் அம்மூர்த்தங்களாகவே யிருக்கிறான். சாமானியர் அக்கலப்பை யுணரமாட்டார். அவருக்கு அவன் அங்கு விளங்கித் தோன்றமாட்டான். தோன்றுவதற்கு மந்திரசாந்நித்தியம் அவசியம். ஆனால் மெய்யடியாரின் உணர்ச்சிக்கு அக்கலப்பு நிலை கைவல்யம். அவருக்குச் சிவன் எங்குமே தோன்றக்கூடியவன். சிவமூர்த்தங்களிடம் விளங்கித் தோன்றுவான். விபூதி ருத்திராக்ஷங்களிடம் அவன் விளங்கித் தோன்றுவதற்குங் காரணமிது.

புறனடை.

நிட்டை கூடிய சீவன் முத்த வுயிர் மும்மலச் சேட்டைகள் தன்னைத் தாக்கவரும் போதெல்லாம் ஒங்குணர்வி னுள்ளொடுங்கி அவற்றைக் களைந்து கொண்டுதானிருக்கும். அது சிவஞானிகளுடன் கூடியும் சிவவேடம் சிவாலயம் சிவகுரு இவற்றைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டுக்கொண்டும் தானிருக்கும். அப்படியிருக்க அவ்வுயிரை நோக்கி இந்நூலானது 'களைக', 'இணங்குக', 'வழிபடுக' என்று விதிப்பானேன் என்பதோ ராசங்கை. இந்நூல் கருணையுடையது. அவ்வுயிர் அவற்றைச் செய்து கொண்டு தானிருக்குமென்று அவ்வளவில் அதனை விட்டுவிட

இதற்குத் திருவுளமில்லை. குதிரைமீ திவர்ந்து சாமர்த்திய மாகச் சவாரி செய்பவனைப் பார்த்து அவனுக்குரியார் 'இறமாக வுன் வேலையைச் செய்' யென்று கட்டளை யிடுவாரானால் அதன் தாற்பரியம் அவனை அவர் மேலும் எச்சரிப்பதாகும். அப்படியே 'களைக' வென்பது முதலிய கட்டளை வாக்கியங்கள் அவ்வுயிர் தான் செய்து வரும் அக்காரியங்களில் அசிரத்தை கொள்ளாமலிருக்கும் பொருட்டு அதனை யெச்சரிப்பதாகு மென்க. இன்னொரு காரணமு முண்டு. அஃதிது. சீவன் முத்தியை யடைந்த வுயிர் அந்நிலையில் செய்யவேண்டுங் காரியங்கள் பிறவில்லை யென்பர் சிலர். அவர் சொல்வது தப்பு எனக் காட்டும் பொருட்டு அந்நிலையிற் செய்யவேண்டுங் காரியங்களை விதிவாக்கியங்களாற் கூறியது இந்நூலென்க.

இன்னொரு சந்தேகமிது. 'பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக' என்றது ஒரு கட்டளை. அடுத்த கட்டளை அப்பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் இடங்களெனக்கொண்டு 'இவ்விடங்களில் வழிபடுக' வென்றது. வேடத்தையும் ஆலயத்தையும் என்றவிடத்து அவைகளே சிவனாகும். வேடத்தில் ஆலயத்தில் என்றவிடத்துச் சிவன் அவ்விடங்களுக்கு வேறு என்பதாம். இம்முரண்பாடே அச்சந்தேகம். இம்முரணைச் சமன்வயப்படுத்தினாற் சந்தேகம் நிவிர்த்தியாகும்.

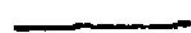
நிவிர்த்தியிது. சிவனுக்குக் கலப்புநிலையுண்டென முன் சொல்லப்பட்டது. அந்த நிலையில் அவன் சிவவேடங்களாகவும் சிவமூர்த்தங்களாகவு மிருக்கிறான். அக்கலப்பு நிலையைச் சீவன் முத்தவுயிர்காண்கிறது. ஆகலின் அந்நிலைபற்றி

அவ்வேடத்தையும் அம்மூர்த்தங்களையும் அவனெனவே கண்டு அது வழிபடும். ஆண்டுக் கலப்பால் இடமே பொருளாயிற்று. சிவனுக்குத் தனிநிலையுமுண்டு. பொருளால் அவன் அவ்விடங்களுக்கு வேறு. அத்தனி நிலையையும் அவ்வுயிர்காணும். காணுங்கால் அவ்வழிபாடு எப்படிநடக்கும்? விட்டுப்போமென்பர் சிலர். அன்று. அக்காட்சியில் அப்பொருள்களை யிடங்களாக வைத்துக்கொண்டு அவற்றில் அவனை வழிபடும் அவ்வுயிர். முதற்கட்டளை கலப்புக்காட்சியிலுண்டாகும் நிகழ்ச்சி பற்றியது. இரண்டாங் கட்டளை தனிக்காட்சியிலுண்டாகும் நிகழ்ச்சி பற்றியது.

சிவனுக்கும் பிரபஞ்சத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம்பேதமுமன்று, அபேதமுமன்று, பேதாபேதமுமன்று. அவன் அதில் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருக்கிறான். ஆகலின் பிரபஞ்சம் அவனுக்கு உடைமை ஆயினும் அவன் விளங்கித் தோன்றுமிடஞ் சிவாலயமே. அன்பு விளையுமிடம் அது. அன்பு விளையுமிடத்திற்றான் அவன் வெளிப்படுவான்.

சீவன் முத்தவுயிர் சிவனே யாயிற்று. அது வழிபடுந் தொழிலை மேற்கொள்வானேன் என்பர் சிலர். அவ்வுயிர் கேவலத்தில் ஒன்றுமறியாமற் கிடந்தது; சகலத்தில் விபரீதவுணர்வோடிருந்தது; சுத்தத்தில் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றது. அந்த நிலைக்கு அவ்வுயிரை யுயர்த்தியவன் சிவன். வேறெவனாவது அவ்வுபகாரத்தைச் செய்யமுடியுமா? அவ்வுபகாரமுஞ் சாமானியமானதா? அதனை அவ்வுயிர் மறக்கலாமா? மறந்தா லுய்தியுண்டா? அந்நன்றியை மறவாமைக் கறிகுறியாக அவ்வுயிர் அவனை வழிபடுவ தொன்றைத் தவிர வேறென்ன செய்யக்கூடும்? 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச் செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு'

என்றது குறள். 'சிவ ஏகோத்யேய: சிவம்கர: ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய ஸமாப்தா தர்வசிகா' என்றது அதர்வசிகோபநிஷத்து. ஆகவே அவ்வுயிர் அவனை அப்போதும் வணங்கல் அவசியம். அஃததற்குக் கடனுமாம். மேலும் அம்முத்தியிலும் அவ்வுயிர் சிவனுக் கடிமையே. சிவனே யென்றும் ஆண்டவன் அச்சம்பந்தத்தாலும் அவ்வுயிர் அவனை வழிபடவே செய்யுமென்க.

பனிரண்டாம் சூத்திரம் முடிந்தது.

வேலிப்பேட்டை, -8—1941. } ஆ. ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளை.

ஸ்ரீ சந்திரா பிரஸ், மாயவரம்.